

P. 99. F. 95.

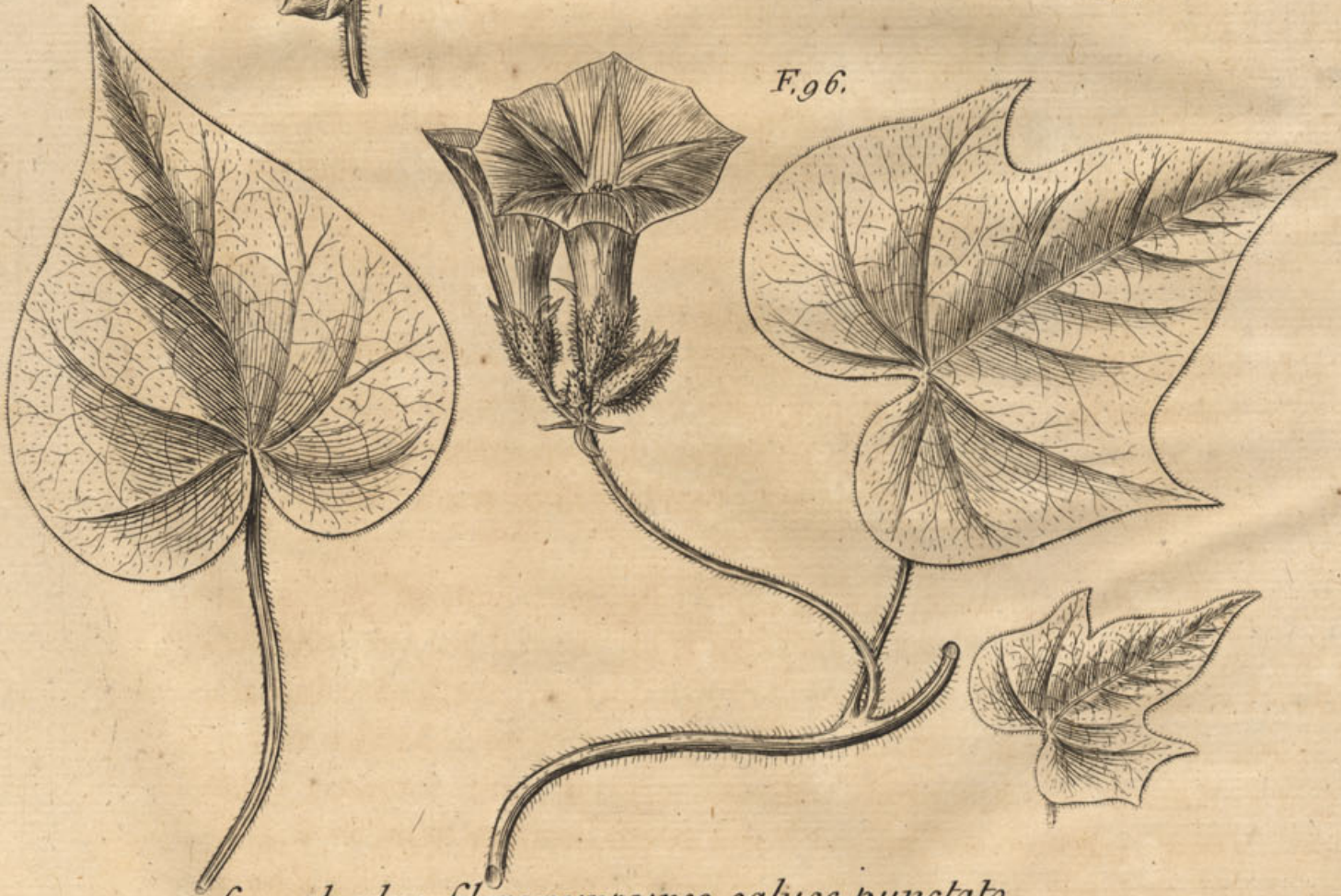

*Convolvulus flore minore
lacteo, fundo atro-rubente*

F. 96.

F. 96.

Convolvulus flore purpureo, calyce punctato.

Batavia acceptis, nomine Convolvuli Zeylanici folio Afari, flore albo, macula purpurea notato. Verum folia nec figura, nec crassitie Afari foliis respondebant. In Paradisi Bat. Prodr, inter Addenda vocatur, Convolvulus Sirinamenfis flore pallido, umbone violaceo, & in Catalago ad finem Paradisi Batavi, Convolvulus Scammonei folio subrotundo, flore albo, umbone nigro, ut tum Phytophylacium Sherardinum, tum figuræ Parad. Bat. ineditæ, testantur. Unde constat, utriusque Indiæ indigenam esse hanc Convolvuli speciem. Ceteroquin floris fundus nec niger est, nec violaceus, sed saturanter purpureus.

Considerent lectores, an huc referri debeat, Herba cui nomen non adscriptum est, humi serpens apud *Marcgr. Lib. I. Cap. 9. p. 19.* Figura satis bene respondet, nisi quod folia nimis parva exhibeantur. Sed is error forte est, cum videamus & calycem floris omitti. Quod vero non lactescat, prout in descriptione dicitur, verisimile non est; Convolvuli enim speciem, quæ omnes lac fundunt, quamvis omnes non æque copiosum, esse constat.

Tiru Tali *Hort. Mal. Part. XI. Tab. 53. p. 109.* valde accedit nostræ speciei, sed differt floribus nonnihil majoribus, pluribus juxta se in summis viticulis prodeuntibus, coloris purpurascens, & quod folia suprema angulata obtineat.

**CONVOLVULUS FLORE PURPUREO, CALYCE
PUNCTATO T. LXXXIII. F. 96.**

SARMENTA ex eadem radice emittit plura, cubitalia & bicubitalia, teretia, coloris obscure purpurei. Folia varia sunt, nunc enim non nisi subrotunda & cordata, nunc & cordata & angulata, hederacea nempe & subrotunda in eadem planta promiscue observantur, viridia, subtus nonnihil pallidiora, subhirsuta & pilis tenuibus crebris aspersa, cujusmodi etiam pilos, sed longiores, flagella, florum & foliorum, exceptis imorum foliorum, pediculi obtinent. Calyces vero magis sunt hirsuti & pilos crebriores longioresque habent, punctis vel tuberculis crebris nigris notati, qualia in aliis speciebus, præterquam in Convolvulo cæruleo minori, folio subrotundo, (in quo tamen puncta minus conspicua ab initio sunt, ut & postea, quoniam colore cum calyce eodem gaudent) nondum observasse memini. Ceterum calyces in quinque segmenta, tria latiora & tria angustiora, divisi sunt.

Pediculi florum communes nunc breviores, nunc longiores sunt, in quibus plures, quatuor nempe vel quinque, pediculis privatis brevioribus hærent flores, coloris ab initio saturanter purpurei & ad violaceum tendentis, cum fundo albicante, per vetustatem autem & ubi marcescunt, pallide purpurascens. Mediæ magnitudinis sunt hi flores & oras habent nec multum angulatas, nec rotundas valde & æquales. Vascula subrotunda sunt, per maturitatem deorsum flexa, in tria loculamenta divisa, quæ tria naturaliter seminum paria continent, sed pauca saltem, duo nempe, vel tria tantum ad maturitatem perducunt. Septum capsulas distinguens seorsum appictum est ad figuram 96. superiorem, quæ eandem hanc cum inferiori plantam designat.

Annua est planta. Floruit subinde æstivis mensibus, subinde vero serius, pro fationis nempe & tempestatis ratione. Orta vero fuit e feminibus Mexicanis.

A Con-

A Convolvulo purpureo folio subrotundo C. B. differt flore minore, colore saturatione prædito, & foliis, quæ in acutiorem mucronem producuntur. Deinde me non observasse memini in illo alia folia, præter subrotunda & cordata. Verum præcipua in calyce differentia est, quo ab omnibus aliis facile distingui posse existimo.

**CONVOLVULUS FOLIO CORDATO GLABRO,
FLORE VIOLACEO T. LXXXIV. F. 97.**

VALDE similis est hæc species Convolvulo flore purpureo, calyce punctato, verum folia minora sunt, pilis adeo raris & inconspicuis donata, ut glabra potius, quam hirsuta, dicenda sint. Porro flores pauciores, quam illius, saturationes & nonnihil majores visi sunt, tota autem planta minor est minus alte surgit; calyces, quæ præcipua differentia, punctati non sunt. Sarmenta vero sesqui & bipedalia tantum emittere nobis observata est, gracilia, teretia, glabra, pili enim, quibus omnino non destituitur, adeo tenues & caulibus tam appressi sunt, ut vix compareant; calyces ceteroquin pilos magis conspicuos habent, quamvis minus, ac illius, iis abundant. Folia cordata sunt, (uniformia tantum observavi) superne viridia, subtus e viridi albicantia, e quorum alis in pediculis uncialibus flores nascuntur mediæ magnitudinis, coloris vividissime violacei, fundo albicante, pediculis ab initio erectis, ad vasculorum augmentum incurvis & deorsum flexis, in singulis pediculis modo singuli, modo gemelli, de mane ad meridiem expansi, mox, aliorum hujus generis instar, oris in se volutis fatiscentes. Calyces in quinque æqualia segmenta dividuntur: vascula globosa tricapsularia, duo naturaliter in singulis loculamentis semina continent: pediculi versus vascula ad eorum incrementum intumescunt.

Majo mense floruit hæc species, orta e seminibus inter Oryzam Carolinensem repertis. Annua est planta.

A Convolvulo purpureo, folio subrotundo C. B. differt, quod humilior sit, quod folia minora, glabra & flores minores violaceos, cum illius simpliciter purpurei sint, obtineat.

Lectorum sit judicare, an Mecapatli *Hist. Mex. L. 8. C. 62. p. 304.* ad hanc melius, vel ad præcedentem speciem referatur. Flores solitarii & folia huic magis congruunt, at patria illi magis favet.

**CONVOLVULUS FOLIO HEDERACEO, AR-
VENSIS FLORE DILUTE PURPUREO T. LXXXIV. F. 98.**

ESeminibus etiam inter Oryzam e Carolina delatam (unde arvensem esse colligitur) repertis natus hic Convolvulus, caulibus tenuibus rufescentibus, ad radicem præcipue & genicula pilosis, reliqua parte magis glabris, cujus folia, tam quæ in caulibus inferioribus, quam quæ in superiori eorum parte nascebantur, variam obtinebant figuram, alia enim integra erant & cordata, alia & pleraque, Hederæ helicis instar, minus crebro tamen, in tres nempe lobos tantum divisa erant, alia inter utraqûe ambigebant. Folia subhirsuta, tenuibus nempe & vix conspicuis

Convolvulus folio hederaceo, arvensis flore dilute purpureo.

F. 97.

Convolvulus folio cordato glabro, flore violaceo.

Convolvulus megalorrhizos. flore amplo lacteo, fundo purpureo.

cuis pilis obfita, marginibus lævibus, e quorum alis flores modo finguli, modo gemelli oriebantur, pediculis fere uncialibus, ligulis aliquot cinctis, infidentes, Convolvuli vulgaris arvensis minoris figura & magnitudine, coloris dilute purpurei, quorum striæ inter plicas decurrentes subtiles erant & vix conspicuæ.

Vascula globosa, in summitate pilosa, bicapsularia tantum visa sunt, quatuor tamen valvis dehiscentia, duo in singulis loculamentis semina glabra fusca, aliis Convolvulis similia, continentia. Hæc cum calyce figura marginali prima, secunda sine calyce, tertia septum intergerinum, quarta semina separatim expressa sunt.

Seminibus primo vere fatis Sole Virginem tenente floruit, & seminibus perfectis exaruit in solo libero, in Hybernaculo vero repositus superstitit.

Huic respondere videtur descriptio Convolvuli folio hederaceo anguloso, flore dilute purpureo *Sloan. Cat. Fam. p. 56. Hist. Vol. I. p. 155. n. 13. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 382. n. 91.* nisi quod radix grandis longaque & folia nonnihil majora dicantur.

*CONVOLVULUS MEGALORRIZOS, FLÖRE
AMPLO LACTEO, FUNDO PURPUREO T. LXXXV. f. 99.*

EX radice perenni, crassa & oblonga, Carotam æmulante, flagella emittit prælonga, gracilia, vix semiculmum crassa, perticas & quæcunque apprehendent dextroversum, ut aliæ hujus generis species solent, scandentia, foliis ab imo ad summum usque vestita figuræ variæ; inferiora enim & superiora integra sunt, Phaeolinis similia, media Panduræ instar sinuata observantur, alia subinde profundius angulata observantur. Folia inferiora palmari plerumque distantia ab invicem removentur, superiora vero propius se contingunt & glabra sunt, ut & juniora illa ex alis grandiorum enascentia, dilute virentia & venis magis conspicuis exarata, cum media & inferiora folia subhirsuta, lanugine tenui, tactu magis, quam visu perceptibili, obfita sint. Ob quam tamen lanuginem non incana fiunt, sed viridia manent, saltem inferiora folia aliquanto sordidius virent, quam reliqua.

Flores e foliorum alis in pediculis tenuibus oblongis nascuntur modo solitarii, modo gemelli, modo terni, ampli & venusti, oris mox, postquam explicati sunt, repandis & in quinque angulos divisis, coloris lactei, fundo floris eleganti purpureo colore distincto, unde plicæ & lineæ stelliformes, ut in aliis Convolvulis, in oras procurrunt. Stamina in tuba floris locantur quinque, quibus apices oblongi, albi, farinosi, stylum capitatum ambientes, infident; in fundo floris liquor melles conditur. Flores hi promiscue, nullo observato certo diei tempore, & tam interdiu, quam noctu aperiuntur, & brevi tempore emarcescunt, calyce ad basim excepti quinquefolio, cujus duo folia exteriora breviora & angustiora, tria interiora latiora & longiora sunt, florem arcte ambientia, tenuiora & pallidiora, quam sunt exteriora folia. Embryo bicapsularis tantum & dispermos apparuit. Semina hirsuta sunt.

Figura primaria folia media & superiora, superior num. primo folium magis sinuatum, inferior num. secundo folium inferius monstrat, tertio vero numero vasculum designatur.

Perennis est, ut ex radice conjicere licet. Æstate quotannis floruit elegans hæc species, nata ex seminibus e Carolina transmissis.

Ob nimiam obscuritatem Auctorum asserere non ausim, an hæc species sit Mechoacanna *Monard.* Primus ejus figuram dedit *Lobelius Obs. p. 345.* ubi Bryoniæ similem plantam Peruvianam Mechoacæ Provinciæ vocat, radicem nempe pinxit & integram, & concisam, qualis in Officinis passim prostat: in *Iconibus p. 625.* Mechoacam Peruvianam vocat, & folia appingit secundum plantam, quam in Horto Coldenbergii vidit, quæ figura familia plane habet inferioribus nostræ plantæ foliis. *Hist. Lugdun. p. 1902.* florem pingit ex *Monarde*, quem nec in Editione Hispanica, nec Latina Clusii reperio. Quem florem & figuræ suæ, ex *Lobelio*, addidit *J. Banhinus Hist. Plant. Tom. II. L. 15. p. 149.* apud quem, quicquid de hac planta ab aliis scriptum, legi potest. Figura autem illa calycis potius, quam floris est, & justo major facta videtur. Quæ de fructu racematim cohærente scribit *Monardes*, ex aliorum relatione incerta collecta sunt, ni videatur is diversas plantas Mechoacannæ nomine proposuisse.

An *Jeticucu* seu Radix Mechoacan *Marcgr. p. 41.* eadem cum *Monardis* & *Lobellii* sit, ut *Rajus* existimat *Hist. Plant. Tom. I. p. 723. n. 4.* certum non est; *Marcgravius* folia inferiora nimis angulosâ & Hederaceis familia pingit, descriptio aliena non est.

Ceteroquin *Lobelius* inepte vocat Mechoacam Peruvianam, & Peruvianam Mechoacæ Provinciæ; altera enim est Australis, altera Septentrionalis Americæ Provincia. Usu autem venit olim, ut plantas Americanas a Provinciis, vel quæ mitterent, vel quod ibi primum inventæ fuerint, denominarent, ut præter Mechoacannam Tabacum monstrat & Chelapa vel Jalappa; quod de posteriori recte annotat *Parkinsonus Theatr. Bot. p. 180.* Cujusmodi provincias & loca, Mechoacannam, Tabacum, Chiapam, Chelapam & Xalapam dari ex Geographicis notum est.

An *Convolvulus Carolin.* cordato folio, *Stramonei* flore Hort. Sicc. Pet. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243. n. 66.* nostro idem sit, nec affirmarim, nec negarim. Folia inferiora quidem cordata sunt, sed non reliqua; flos figura & magnitudine *Stramonio* non valde dissimilis est. Vero non dissimile, esse eundem.

CONVOLVULUS MEGALORRHIZOS, FLORE AMPLO PURPUREO T. LXXXVI. F. 100.

EX radice oblonga crassa, Carotæformi, perenni, sarmenta emittit plura, prælonga, teretia, dextrovorsum, ut in aliis, scandentia, glabra, crebris foliis glabris virentibus vestita; in quibus varietas aliqua observatur, alia enim integra sunt & subrotunda, cordis, qualis vulgo pingi solet, figura, alia obiter sine ordine sinuata, alia versus extremitates processus aliquot prominentes habent, & veluti tridentata sunt. Flores pediculo communi innascuntur tres quatuorve, ampli, non pallidi, sed saturatiore purpura tincti, præsertim oras versus, fundus vero pallidior est, & dilutius purpurascit. Calyces glabri sunt, coloris obscure viridis:

Orta nobis est hæc species e seminibus ex Cuba insula allatis. Sero & sub Autumni finem floruit, semina vero nondum perfecit.

Convol-

Convolvulus megalorrhizos, flore amplo purpureo.

F. 101.

F. 101.

F. 102.

Convolvulus stellatus,
arvensis folio glauco .

Convolvulus stellatus,
Periplocae rotundioris folio.

Convolvulus major folio subrotundo, flore amplo purpureo *Sloan. Cat. p. 55. Hist. Vol. I. p. 154. n. 11. Tab. 98. f. 1.* (ubi flos ex ficca depictus) huic idem videtur. An vero Mecapatli Mecatlanensis *Hist. Mex. p. 304.* huc referri debeat, dubito, ob radicis diversitatem, & florum parvitatem.

Convolvulus amplissimo folio cordiformi, flore maximo purpurascete *Plum. Cat. p. 1. Inst. R. Herb. p. 83.* secundum Delineationes ejus ineditas, folia habet duplo majora, longioribus pediculis infidentia, florum autem pediculos breviores, ipsos flores nonnihil majores.

CONVOLVULUS STELLATUS, ARVENSIS
FOLIO GLAUCO T. LXXXVII. F. 101.

AD cubitalem & altiorem nascitur altitudinem, cauliculo tenui, folia alterna oblonga, arvensis vulgaris minoris Convolvuli figura, emittente, e quorum alis in pediculis oblongis tenuibus, sesqui & biuncialibus flores parvi carnei, dilutissime nempe purpurascetes, nascuntur, figura & magnitudine Speculi veneris, in quinque segmenta brevia expansa divisi, & tubo brevi, intra calycem latente, donati. Calyx autem e quinque foliis convolutis & arcte invicem impositis constat. Flores paucis saltem horis, Sole nempe circa meridianum versante, explicantur.

Vascula subnascuntur subrotunda, modo tricapsularia, modo quadricapsularia, totidem, quot sunt loculamenta, semina continentia. Quæ vascula seorsum in margine figura prima, secunda, tertia, cum & sine calyce, figura quarta & quinta (figura sexta florem inapertum demonstrat) dissecta apposita sunt; ubi figura prima folium ad pediculum angulatum simul exhibetur, cujusmodi folia in eadem planta observari solent. Nimirum ab initio folia plana sunt, minusque angulosa, Convolvulo minori arvensi valde similia, dein magis angulosa fiunt, cujusmodi est folium illud seorsum figura marginali prima appictum; ubi vero planta (nam perennis est) annosior fit, tum folia majora, magis concava, versus pediculum magis adhuc angulata acquirit, Convolvuli majoris albi *C. B.* instar, rami etiam crassiores & tota planta robustior fit, florum pediculi privati breviores; cujusmodi est ramus in medio Tabulæ absque pedamento appictus, altera vero est plantæ junioris, quæ ex seminibus Mexicanis nata primum floruit Majo mense, sequentibus vero annis tota fere æstate. Tota planta subglauca est & glabra.

Non memini quenquam Botanicorum hujus speciei fecisse mentionem.

CONVOLVULUS STELLATUS, PERIPLOCÆ
ROTUNDIORIS FOLIO T. LXXXVII. F. 102.

CAULES huic sunt pedales & bipedales, leviter angulosi, humi procumbentes, nisi adminicula, quæ scandat, inveniat: folia cordata, in mucronem producta, figura & magnitudine Periplocæ Monspeliacæ, foliis rotundioribus *Inst. Rei Herb. p. 93.* viridia, lacunulis superficialibus prædita, pediculis uncialibus & semuncialibus infidentia, e quorum alis in pediculis brevibus flores nascuntur plerumque solitarii, quandoque gemini, parvi albi, oris leviter purpurascetibus, in quinque segmenta acuminata expansi. Flos figura inter Convolvuli & Quamoclit flores ambi-

ambigit, tubo tamen brevior ab hoc recedit & ad illum magis accedit: porro stamina & apices minus extant & sibi propius adjacent, quam in Quamoclit floribus, unde conficitur hanc & præcedentem speciem ad Convolvulum potius, quam ad Quamoclit pertinere. Stamina vero in tubulo floris quinque sunt, & stylus simplex capitulo testiculato terminatus. Calyx in quinque segmenta æqualia dividitur:

Vasculum in duobus loculamentis quatuor ordinarie continet femina, altero latere convexa, altero plana: Ceterum vasculum summitatem versus leviter pilosum est, reliquæ vero plantæ partes pilis carent. Folia feminalia bina ex adverso alata, Aceris fructus figura nascuntur, quæ cum feminibus seorsum in margine figura prima & secunda appicta sunt.

Annua est planta, quæ sponte nascitur non tantum in Virginia, sed & in Carolina; unde femina missa in Horto Elthamensi creverunt.

Est Scammonea rotundifolia Virginiana *Park. Theatr. Bot. p. 164. n. 5.* qui breviter describit, non figurat: Convolvulus Virginianus cordato folio, flore obsoleto *Tradesc. Mus. p. 104.* solent autem flores per siccitatem obsoletum colorem acquirere: Convolvulus Scammoneæ majoris folio subrotundo, flore albo minore ex Virginia *Pluk. Mant. p. 54.* (Scammonea major, est Periploca Monspeliaca, foliis rotundioribus *Inst. Rei Herb. p. 93.* cujus folia huic apte respondent): Convolvulus Carolinianus, flore parvo singulari, ex alis foliorum Hort. Sicc. *Petiv. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243. n. 65.*

CONYZA AFRICANA TENUIFOLIA SUBFRUTESCENS, FLORE AUREO BOERH. IND. ALT. PAG. CXVI. N. VII. T. LXXXVIII. F. 103.

FRUTICULUS est humilis, dodrantalem & pedalem altitudinem nobiscum non superans, caule lignoso, digitum crasso, qui mox versus medium sui in plures abit ramulos lignosos, cortice fusco vestitos, & hi in alios minores virentes abeunt, quibus folia perangusta, reflexa, subhirsuta, pilis nempe ad margines tenuibus aspersa, alternato ordine brevibus intervallis apponuntur, in summitate vero horum ramulorum versus ætatis finem pediculis tenuibus oblongis, foliolis aliquot tenuibus cinctis, capitula nascuntur virentia, ab initio subrotunda (non hirsuta) dein longiora & versus extremitatem contracta, e plurimis squamulis angustis virentibus & flosculis exiguis flavis, in quinque pertenues lacinias divisas, conflata, stylo tenui bicorni præditis & feminibus infidentibus parvis, pappo tenui piloso terminatis. Flosculi figura marginali prima, magnitudine naturali, secunda per lentem vitream aucta magnitudine, tertia femina seorsum exhibentur. Tum florum pediculi, tum ramuli extremi virentes, pilis tenuibus, foliorum instar, obfiti sunt. Planta ob frequentes ramulos & densa folia frondem capitatam nanciscitur. Augusto & Septembri mensibus floret.

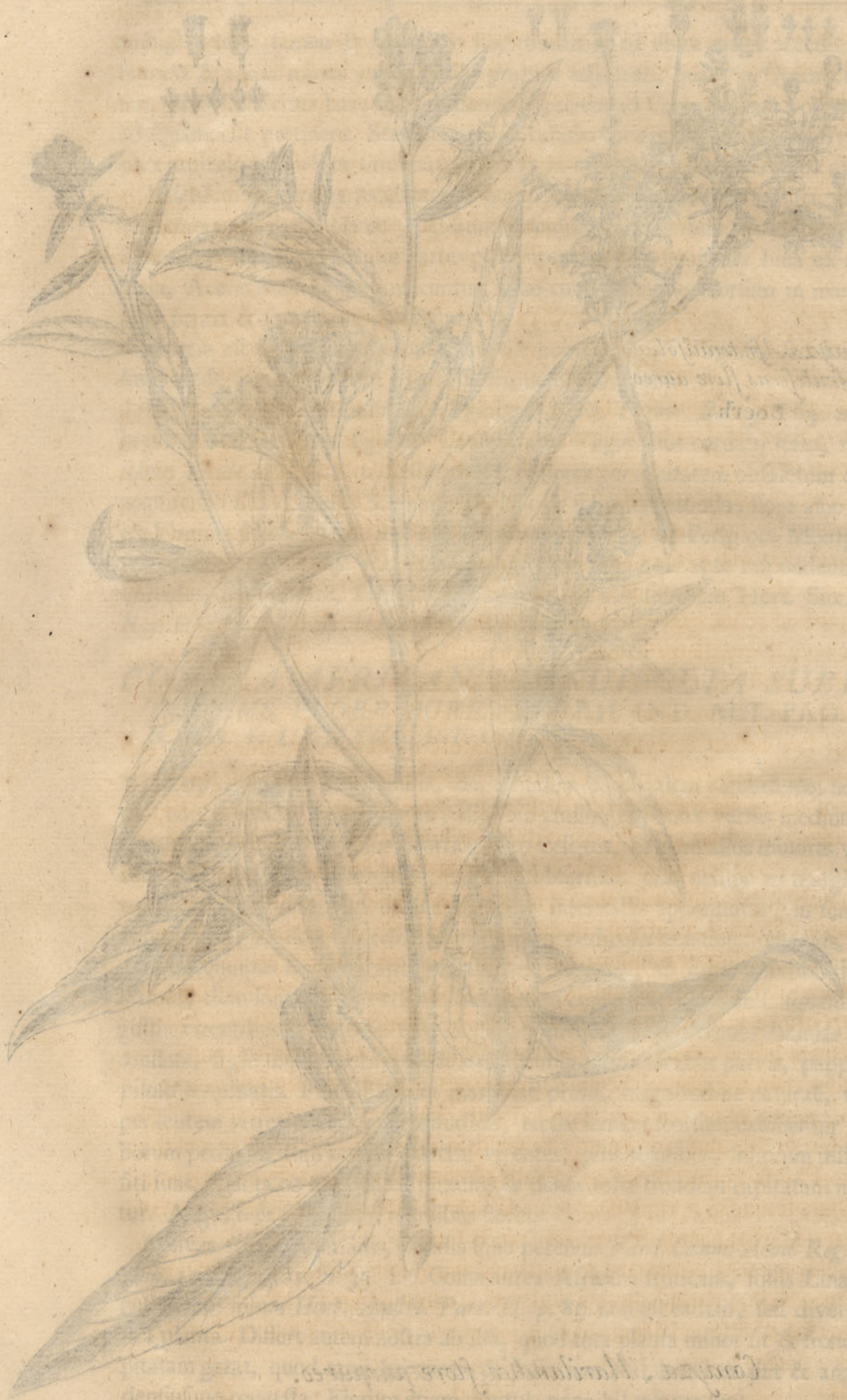
Conyza Africana humilis, Coridis folio perennis *Vaill. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1719. p. 301. n. 35.* i. e. Coma aurea Africana fruticans, foliis Linariæ angustioribus minor *Hort. Amstel. Part. II. p. 89.* non est eadem, sed diversa a nostra planta. Differt autem nostra ab illa, quod tota planta minor sit & frondem capitatam gerat, quod rami breviores & folia nonnihil breviora sint & angustiora densiusque congesta. Florum etiam capitula nonnihil minora sunt.

Coma

Conyza Afr. tenuifolia
subfrutescens, flore aureo
 Boerh.

Conyza Marilandica, flore purpureo.

Verbena officinalis L. *Verbena officinalis* L. *Verbena officinalis* L.

Coma aurea Africana fruticans, foliis *Linariae* angustioribus, minor *Hort. Amst.* a majori *Ejusd. Horti* differt, quod non tam alta fiat, quod folia minus surrecta sint, & quod ea per margines pilosa sint, quod omissum in figura *Hort. Amstel.* Major enim folia glabra habet & non pilosa. Florum ceteroquin capitula eadem in majori & minori specie.

Asteris parvi *Æthiopici*, *Chamæmeli* floribus, *Tamaricis* *Ægyptiæ* foliis tenuissime denticulatis figura 4. *Phytogr. Pluken. Tab. 271.* non parum habet similitudinis cum nostra planta. Mihi quidem istiusmodi vera Asteris species nota non est. Capitula nostræ in sicca, ut pingit *Plukenetius*, explicantur.

CONYZA MARILANDICA, FLORE PURPUREO T. LXXXVIII. F. 104.

CONYZÆ Americanæ foetidissimæ similis est, sed humilior, cubitalem in fictili altitudinem non multum superans, cum illa ad duorum & trium cubitorum altitudinem etiam in fictili assurgat, caule tereti, digitum minorem versus basim crasso, obscure purpureo, inde sensim angustiore & ex tereti nonnihil anguloso, e quo ab imo ad summum usque folia alterna serie nascuntur, inferius ampliora, superius minora, foetidissimæ similia, sed nonnihil minora, pallidiora & molliora, tenui nempe lanugine utrinque obsita & fere subincana, foetida quidem, sed minime æque, ac illius, graveolentia, e quorum alis dodrantali & pedali a fastigio distantia ramuli enascuntur palmares, dodrantales & pedales, foliis angustioribus amicti, quorum summitati flores innascuntur plures in corymbis rarioribus dispositi, e purpureo ad violaceum colorem inclinantes, capitulis ab initio rotundioribus, dein longioribus & cylindræis constantes, quibus continentur flosculi duplicis generis; exteriores nempe perquam numerosi sunt & filamentosi, adeo tennes, ut nudis oculis eorum structura decerni nequeat, per vitream vero lentem in pertenues aliquot lacinias (tres ni fallor) in summitate divisi videntur, e quibus styli prominent tenuissimi bicornes, farina & folliculo carentes, ut foemini censendi sint hi flosculi, eorum vero sinu continentur minus, ac illi, numerosi flosculi, majores & magis ventriosi, in quinque lacinias divisi, quibus stylus est nonnihil, ac illis, crassior & simplex, seu in cornicula non divisus, utriculo inferius cinctus subfusco, farinam albicantem fundente, unde hos flosculos masculos esse apparet. Utrique flosculi, quin & calycis squamæ, demptis inferioribus, quæ subvirent, colore superius memorato gaudent. Ceterum calycis squamæ angustæ sunt & non admodum frequentes. Semina parva gracilia pappo tenui terminantur.

Caules, ramuli & florum capitula tenui villo, foliorum instar, obsiti sunt. Folia inferiora ab iis, quæ figura nostra habet, non differunt, nisi quod nonnihil latiora sint. Flos & flosculi utriusque generis seorsum in margine figuræ primariæ, nempe figura secundaria prima flos, secunda flosculi interiores majores & masculi, tertia exteriores filamentosi & foeminei appicti sunt.

Septembri floret, liberius sane & maturius, quam foetidissima, a qua foliis mollioribus, nonnihil minoribus, minus virentibus, odore minus foetido, capitulis non æque numerosis, & quod planta non æque alta sit, differt. Ceterum tam hæc, quam illa, perennes sunt.

Petiverus in Act. Philos. Lond. Num. 246. p. 401: pl. 22. Baccharin Marianam, flore pulchro rubente, dixit: *Petiverum* sequitur *Vaillant*, *Conyzam Marianam*, flore pulchre rubente, vocans in *Comm. Acad. Reg. Scient. Anno 1719. p. 299. n. 15.* ex quo constat, nec huic, nec illi plantam virentem visam, cum purpureo-violacei in virente planta flores sint, qui dein in sicca rubescunt.

CONTZA AMERICANA FRUTESCENS,
FOETIDISSIMA VAILL. COMM. AC. R. SC. A. MDCCXIX.
P. CCXCIX. N. XIII. T. LXXXIX. F. 105:

” **E**UPATORIUM Americanum frutescens foetidissimum *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 190. n. 37.* Folia, inquit *Rajus*, in sicca a *D. Sherard* exhibitā, inferiora habebat media parte quatuor fere uncias lata, duplo longiora, acuminata, circa margines inæqualiter dentata, pediculis uncialibus: quæ caulem obsident duplo angustiora, oblonga, acuminata, & *Jaceæ vulgaris* fere figura, alternatim adnascentia. Caules ramosi, striati. In summis caulibus & ramulis flores copiosi velut in corymbum aut umbellam parvam congesti, nudi, breves & latiusculi, colore purpurascens.” *Horti Beaufortiani alumna* erat hæc planta, nunc in *Horto Elthamensi* colitur, ex quo virentis descriptio sequentem in modum se habet.

Ad tricubitalem & altiore usque altitudinem surgit, caulibus rectis, crassis, leniter angulosis, foliis ab imo ad summum usque vestitis alternis, e quorum alis longa serie ramuli enascuntur surrecti, similibus, sed minoribus foliis vestiti, quibus ut & summo cauli capitula innascuntur plura, dense congesta, subrubentia, quæ ob ingruens frigus, sero enim & *Novembri* demum mense ad flores proferendos se accingebat, siderata perierunt, ut de florum figura nobis non satisfactum sit. Folia autem longa, pendula, per margines obiter & inæqualiter crenata sunt, in medio latiora, extremitatem versus sensim angustiora, ab initio & ubi primum erumpunt subincana, dein obscure virentia superne, inferne vero pallidiora, lanugine tum fere disparente. Caules ad basim pollicem circiter crassi sunt, in summitate vero culmi crassitiem vix æquant, nec teretes exacte, nec prorsus angulosi, lenibus nempe angulis ad foliorum & ramorum ortum decurrentibus inæquales fiunt, nec proprie striati sunt, nisi in planta sicca. Caules ex eadem radice plures nascuntur, non lignosi, nec sparsi valdeque ramosi, ut inde frutescens dici mereatur, sed ob proceritatem saltem, puto, ita dicta est. Tota planta, etiam non contrectata, graviter olet, odorem spirans *Sclareæ*, cui foetor quidam hircinus commixtus est.

Sequenti anno 1729. in fictili plantata & cum ætas præteriisset in *Caldario* reposita bicubitalem altitudinem non superavit; caules tenuiores erant, folia breviora facta, non pendula, sed leniter surrecta, concinnius per margines dentata, capitula magnitudine quidem aucta, sed non ad maturitatem producta; cum enim mediam magnitudinem adeptæ essent, flaccida perierunt, sive quod locus esset justo calidior, sive quod nimis sero, *Novembri* nempe mense prorumperent. Hujusmodi ramulum cum folio inferiore figura marginalis prima & secunda monstrat.

Specimen

Conyza Americana frutescens, foetidissima Vaill.

*Coral Carolinensis hastato
folio Petiv.*

Specimen in Horto Beaufortiano collectum folia habet tenuiora, viridiora & magis glabra, cum floribus in summis tantum caulibus corymbatim dispositis, reliquis, qui e foliorum alis nascuntur, nondum explicatis. Est vero aliud specimen in Phytophylacio Sherardino ex Carolina allatum, cum foliis nonnihil crassioribus & magis averſa parte hirsutis, floribus e foliorum alis frequentissimis, corymbatim, ceu & in summo caule, dispositis, cujusmodi & nostra futura fuisset planta, ni frigus obstiterit. Hujusmodi corymbum ex sicca adjicere neceſſe habui, quoniam recens non suppetebat (vid. figuram marginalem tertiam). Calycis squamæ & pappus in sicca obscure rubescunt, &, quam præcedentis speciei, breviores sunt.

CORAL CAROLINENSIS, HASTATO FOLIO

HORT. SICC. PEF. N. LXXXII. RAJ. HIST. PLANT. TOM. III.
APP. P. CCXLIII. T. XC. F. 106.

CORAL arbor vulgaris & reliquæ, quantum constat, species arborescunt, ita ut observante Marcgravio Hist. Nat. Bras. Libr. III. Cap. 13. Tunamtiaba Brasiliensium, quæ vulgaris hujus generis species existimatur, locis natalibus in Mali sylvestris amplitudinem excrescat; hincque factum est, ut Coralodendri nomen confinjerit Tournefortius. At hæc species humilis est & herbacea, caulibus pedalibus tantum & sesquipedalibus, junceis & fungolis, calamo non crassioribus, singulis annis emorientibus. Ceterum plures hujusmodi caules ex eadem radice, quæ huic speciei crassa est, Bryoniam æmulans, quotannis enascuntur, non ramosi, virides, glabri seu non spinosi, in quibus folia, pediculis oblongis gracilibus, ad basim nodosis teretibus, alternatim longiuscule ab invicem orientibus, infidentia nascuntur, trina in singulis pediculis, medio seu extremo folio reliquis ampliore, a basi derepente in latum explicata, inde in finum levem & hinc in obtusum mucronem desinentia, hastæ quodammodo figura, plana, aut leniter saltem in medio concava, horizontali situ expansa, glabra (non tamen splendens), parte supina ex luteo virentia, prona pallidiora & subglauca, non lanuginosa (ne Phaeolis accedens Coral arbor Floridana trifoliata, foliis subtus argentea lanugine villosis *Pluk. Ama th. p. 169.* existimetur eadem), nervo medio tenui & venis aliquot obliquis exarata, unde aliæ minores invicem connexæ, quæ in extremo & majori folio præcipue conspicuæ, producuntur. Verum præter pediculos illos longiores & communes, alii longe breviores & privati ad singula folia observantur, oblique surrecti, ex illis velut e geniculo orientes, colore simpliciter viridi, cum illi e viridi subfusco colore tincti sint.

Flores in summis caulibus nascuntur plures, terni alterna serie prodeuntes, pediculis nixi brevibus teretibus, ex umbellata in spicatum figuram fastigiati, ensis modice incurvi figura, compressi, colore sanguineo superbientes, tenuibus lineis secundum longitudinem striati, e quibus stamina vix prominent gracilia, apicibus parvis oblongis flaventibus terminata, & inter hæc stylus latet oblongus simplex. Atque hæc sunt partes, quas flores exterius visi exhibent, vexillum nempe tantum & staminum summitates obviam sunt; quod si vero vexillum explicetur & stamina stylusque extrahantur, tum alæ & carina simul in conspectum veniunt: hæc nempe
parvæ

parvæ sunt, ad vexilli basim absconditæ, stylum atque stamina obvolventes, convolutæ, teneræ, coloris purpurascens, quæ seorsum figuris, nempe prima & tertia alæ, secunda carina, quæ tam ad basim, quam in apice divisâ est, & facile ab invicem secedit, exhibentur. Ceteroquin stamina versus medium a summitate coeunt, & vaginæ instar stylum ambiunt; sunt vero pro petalorum floris numero duplicata, quinque nempe longiora & totidem breviora. Stylus, ut dictum, simplex, acuminatus, purpureus, versus medium crassior & virescens: hic figura quinta, illa (stamina) quarta designantur e flore extracta. Calyx monophyllos, obscure purpureus, rudimenta saltem incisurarum in summitate monstrat.

Radice tuberosa, statura humili, caulibus non lignosis, ex eadem radice pluribus enascentibus & quotannis emorientibus, foliorum item figura a vulgari & reliquis speciebus differt & diversa esse species cognoscitur.

Pluribus annis Majo mense in Caldario Elthamensi floruit, nata primum e feminibus Carolinensibus, dein e Mississipica regione allatis & Parisiis a D. Jussieu transmissis.

CORNUS PUMILA HERBACEA, CHAMÆPERICLYMENUM DICTA T. XCI. F. 107.

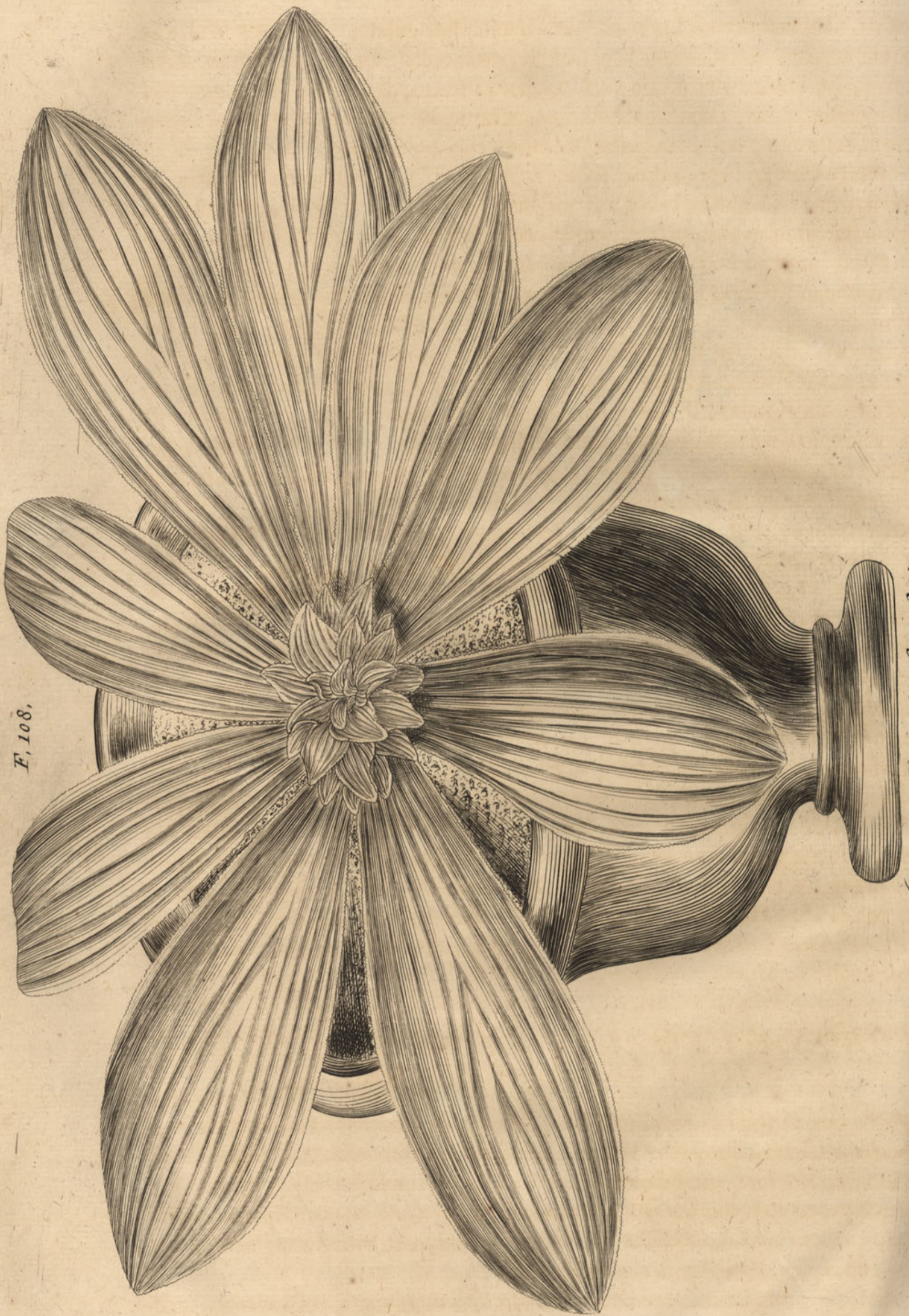
PLANTULA hæc Chamæpericlymeni nomine vulgo nota est, cujus descriptionem & figuram, præter eam, quam Clusius Hist. p. 60. exhibuit, apud Herbariæ rei Auctores non invenias; qui enim aliquid de ea tradidere, ex Clusio transcripserunt. Saltem Rajus in Hist. Plant. Tom. I. p. 655. & Syn. Stirp. Brit. Ed. II. p. 146. III. p. 261. plantam esse singularem advertit, siquidem uni flori tetrapetalo plures succedant acini, non in unam veluti baccam constipati, ceu in Chamæmoro, sed suis singuli disjunctis pedioliis hærentes, & hinc ipsi peculiare Caput & genus in Historia adscripsit, quale autem sit, non determinavit.

Enimvero qui Rajo flos visus, perianthium potius est, in cujus medio plurimi hærent flores veri exigui, quos cum in exemplaribus plantæ ficcis olim advertissem, Corni speciem esse suspicatus fui; sed quoniam loca Britannicæ natalia mihi adire, & plantam florentem & fructus ferentem examinare nondum licuit, dedi id negotii D. Ol. Celsio, Theol. & Ling. Orient. in Univers. Upsal. Prof. Celeb. & Botanices cultori felici, ut nempe & flores & fructus curatius observaret, ex cujus observatione sequentia didici.

„ Flos, ut in literis Jul. 29. 1731. ad me datis, refert, quatuor petalis majoribus albis, flosculos perplurimos, suis singulos pediculis insidentes, continet, eosque tetrapetalos, obscure purpureos, suis cum staminibus, apices luteolos gerentibus, & pistillo in medio nigello, unde fructus formatur in Catalogo meo descriptus.” Scripsit nempe Clar. vir Floram Uplandicam, sed typis nondum exscriptam, cujus etiam ante aliquot annos pro humanitate sua copiam fecit, in qua sequentia habet: „ Mesomora flos est tetrapetalos, regularis, nudus, rosaceus, (perianthium olim cum Clusio & Rajo pro flore habuit) „ embryones in medio continens, qui in baccas excrescunt plurimas, simplices, globosas, singulas singulis pedioliis insidentes. Cuius fructui officulum inest unicum, cordiforme, septo intermedio osseo in duo loculamenta, singula unicum nucleum continentia, di-
„ visum.”

Cornus pumila herbacea, Chamæpericlymenum dicta.

F. 108.

Corona Regalis Lili folio, crenato.

visum." Ex quibus quis Corni esse speciem amplius dubitet? Accedunt folia, quæ figura & venis suis Cornum non male repræsentant. Porro non tantum hujus plantæ specimina belle ficcata cum floribus & fructu, sed & imaginem præterea idem misit, quam, quoniam Clusii figura fructum male repræsentat, flore autem plane destituitur, æri ut incidatur, eo magis dignam judicavi.

Flores seorsum figura prima, secunda, tertia & quarta, magnitudine naturali, quinta, sexta & septima aucta magnitudine, octava, nona & decima officula, quæ secundum longitudinem striam, loculamenti indicem, habent, exhibentur.

Plures nascuntur in Americæ Provinciis Septentrionalibus Corni species, quæ perianthium habent amplum & speciosum, a Plukenetio & Rajo enumeratæ, duæ vero novæ sunt in Phytophylacio Sherardino, humiles, ut nostræ, & repentes, perianthio simili, sed flosculis luteolis præditæ, quarum altera a Sarraceno transmissa, & Cornus pumila repens, Herbæ Paris facie, dicta fuit, ideo quod folia superiora, illius instar, disposita sint; altera vero Sarraceniana adhuc minor est, biuncialem & triuncialem altitudinem non superans, foliis, præter superiora, quæ quaterna & sena ex eodem principio, Herbæ illius instar expansa, destituta, quæ ex terra Sinui Hudsonio adjacente allata fuit.

Ceterum nostræ speciei synonyma sunt: Periclymenum humile *C. B. Pin. p. 302.* Periclymenum parvum Prutenicum Clusii *J. B. Hist. Plant. Tom. II. L. 15. p. 108. Chabr. p. 114.* Periclymenum humile, fructu rubro minore *Munt. Cult. p. 158.* Periclymenum humile, flore flori innato *Th. Barth. Act. Hafn. Vol. II. p. 346.* Alfine baccifera Suecorum *Rudb. Patr. Hort. Upsal.* Periclymenum humile, flore super florem *Kylling. Vir. Dan. p. 119.* Periclymeno accedens planta monanthos nostras *Hist. Oxon. Part. III. p. 535. n. 4.* Herba Paris flore magno, polycoccus, edulis *Rudb. Fil. Lapp. Illustr. p. 11.* Mesomora alba, baccis in corymbo rubris *Ejusd. Act. Lit. Suec. A. 1720. p. 98.*

In Northumbriæ montibus Chevioticis in latere occidentali septentrionalis partis montis altissimi, & in Pentlandicis montibus Scotiæ copiose nasci refertur in Raji Historia & Synopsi Edit. III. p. 261. In Fionia annotante Bursero in Horto Sicco (significante D. Celsio) & testante Kyllingio in Vir: Dan. magna ejus copia: in Smolandia, Helsingia, Gestricia, aliisque terris borealibus ubertim gliscit, referente eodem Celsio. In Horto Elthamensi plantata nec flores nec fructus adhuc dedit.

CORONA REGALIS LILII FOLIO, CRE- NATO T. XCII. F. 108. T. XCIII. F. 109.

CUJAS fit speciosa hæc Bulbosa, equidem compertum non habemus, suspicamur tamen e regionibus Tropico Capricorni subjectis advectam fuisse, & natale solum ipsi forte esse Promontorium Bonæ Spei, unde tot novæ & inauditæ plantæ prodierunt, cum florendi tempus ea temporis periodo, qua Capenses, nostro cælo nondum prorsus assuefactæ, flores ferre solent, circumscribatur, nempe hieme nostræ, qua in contraria globi parte æstas viget.

Sole Cancrum ingrediente nova protrudit folia subrotunda, atro-virentia, & coronam illam foliaceam (de qua mox) a primo statim ortu ostentat, quæ sensim len-

teque, tam folia, quam corona illa, magnitudine augentur, & Novembri vel Decembri mense ea circiter magnitudine & figura sunt, quam Figura 108. monstrat. Quo vero perfectioni propius accedit planta, eo folia magis elongantur, magis splendent & magis dilute virent. Semper vero terræ ipsique fictili arcte accumbunt & veluti apprimuntur, pluraque folia in orbem sparsa jacent, non valde tenuia, nec admodum crassa, Liliæ albi foliis junioribus & inferioribus non abfimilia, adverso situ proxime orientia & decussatim sibi invicem, si ad basim examinentur, respondentia, lævia & eleganti virore splendentia, figura, quando caulis erumpit, linguæformi, multis venis rectis, secundum longitudinem ductis, inscripta, per margines vero crenis minutis albicantibus, Sempervivorum & Saxifragarum aliquot instar, ferrata.

Ex hoc foliorum orbe lento gradu procedit caulis, ita ut Martio demum & Aprili complementum adipiscatur, altitudine circiter trientali, crassitie digito minori minore, gestans omni eo tempore in suo fastigio, Coronæ Imperialis, vel Ananæ potius instar, coronam quandam foliosam, e plurimis foliolis, sibi invicem squamatim impositis, constructam, quæ quo longius ab apice recedunt, eo sensim minora fiunt, ita ut pedetentim inter flores, quibus singulis istiusmodi foliolum, tanquam calyx quidam, supponitur, dispareant. Foliola hæc versus basim latiora, versus extremitatem angustiora sunt, venis rectis donata & per margines, reliquorum foliorum instar, minutis denticulis incisa.

Flores, coronæ hujus foliosæ instar, multiplici serie caulem undique cingunt, situ horizontali, vel nonnihil nutante, consistentia, dispositione & specie Anblati *Cordi*, coloris ex herbaceo pallentis, in sex æqualia segmenta ad unguem usque divisi, sed in fundo cohærentes & integri, e quibus segmentis basim versus stamina oriuntur sex, e singulis nempe segmentis singula, brevia, apice luteolo crassiusculo terminata, ex ipso autem floris fundo embryo egreditur trigonus, stylo brevi simplici recurvo donatus, qui dissectus vasculum triloculare, binis in singulis loculis seminum ordinibus foetum, indicabat. Ulterius examinare non licebat, cum semina ad maturitatem non pervenerint. Flores nudi sunt, coloris, ut antea dictum, subvirentis, margines nempe segmentorum albicant, media autem pars subviridis est. Atque hæc, corona nempe foliosa & flores dimidiam, aut paulo amplius, caulis partem occupant, reliqua ejus pars ad basim usque nuda est. Ceterum flores semper connivent, nec unquam explicantur, quos seorsum exhibitos vide figura prima, secunda & tertia; qui vero figura quarta expansus pingitur, vi explicatus est, ut interiora compareant, quo in statu, ob diductionem petalorum, stamina incurvantur, quæ alias recta sunt. Figura quinta embryo integer, sexta & septima dissectus exhibetur.

Si diadema illud herbaceum colore aliquo florum insigni distingueretur, posset cum Hæmantho, posset cum multis aliis Bulbosis de primatu certare hæc planta, quamvis naturæ hic defectus videri queat non minus singularem hoc ipso eam fecisse: Defectum istum, si quidem talis dici queat, auget odor, qui nullus notatu dignus percipitur: sapor amarus est.

Radix porro peculiaris est, & ab omnibus mihi visis distincta: Ea constat ex simplici tubere pyramidato, multis annulis, transversa ductis, distincto, & plurimis fibris e basi tuberis dependentibus, quæ non sparsim & promiscue, sed e

fulco

Corona Regalis

Fili folio, crenato.

F. 109.

1731

fulco quodam circulari, semunciali fere ab exteriori margine distantia oriuntur, crebræ satis, sed non multum divisæ, coloris albicantis & nonnihil, quam reliqua radix, pallidioris. Ceterum tuberis pars ima media, quæ fibris includitur, plana est & æqualis, ac si cultro quodam excisa & applanata esset.

Tot singularitatibus distinctam plantam debet Hortus Elthamensis Horto Dn. Blaithwaits, Dirhami in Comitatu Glocestriensi.

Ceterum cum Coronam habeant Botanici Imperialem, quidni hanc Regalem vocemus, cujus appellationis rationem thyrsus coronatim digestus facile vendicabit.

An cuiquam descripta sit, anceps hæreo. Lectores, quibus licet, aspicere poterunt figuram illam *Petiveri Gazoph. Tab. 85. n. 6.* quæ non parum similitudinis habet cum thyrso nostræ plantæ. At nomen *Petiveri* plane contrariatur; vocat enim *Cat. num. 500.* Orchideam Capensem, Tulipæ flore roseo, Raphani radice. Debuisset dicere, quid sit Orchidea: Tulipæ flores non comparent in figura, nec radix Raphani: Spica est foliosa cum subjectis aliquot vasculis, & quam radicem vocat, caulis potius ficcatus videtur: desunt folia: figura & nomen videntur ad specimen ficcum fabrefacta.

Apud alios Auctores nil nostræ plantæ simile reperio, præter figuram Hyacinthi Africani bulbo crasso, facie Hyacinthi Peruviani *Swert. Flor. Libr. I. Tab. 18.* Quæ tamen figura in eo recedit, quod duo folia media erecta pingantur, quod latitudo iusta desit reliquis foliis, quod radix non plene pyramidata sit, nostræ instar, & quod non appareat corona foliacea, quare cum & caule destituatur figura, ne dubitando quidem nostræ plantæ Swertianam jungere audemus. Ceterum Hyacinthus hic Swertii planta est incognita, a nemine, nisi ex Swertio, memorata, si unum excipiamus *Jo. Hermannum*, qui in *Horti sui Catal.* Hyacinthi peregrini bulbo maximo nomine ejus mentionem fecisse videtur.

Considerent etiam Lectores, an Radix tuberosa, facie Rhodiæ Promont. Bonæ Spei, collo eximie crasso *Ejusd. Swert. Libr. I. Tab. 66.* huc queat referri. Swertius geminam (quod forte accidentarium) pingit radicem & longiorem, fibrasque omnes non ex imo, sed supra basim egredientes exhibet. Forte ita se habet radix antequam floret. Mihi non, nisi postquam defloruit, ne planta, quod una, detrimentum caperet, eam aspicere licuit.

CORONA SOLIS MINOR, DISCO ATRO-RUBENTE T. XCIV. F. 110.

A Cubitali ad sesqui & bicubitalem, subinde vero majorem altitudinem asurgit, longe tamen, quam vulgaris & pleræque reliquæ species, humilior est, caule ex eadem radice plerumque solitario, versus terram calamum olorinum crasso, tereti, obscure purpureo, pilis creberrimis albidis hirsuto, ad cujus basim folia in orbem strata jacent plana, hirsuta, iis, quæ in medio caule nascuntur, nonnihil minora, nec undata, sed, ut dictum, plana; reliqua quæ dein geniculis (quæ tria, subinde quatuor & quinque sunt, palmari & sesquipalmari distantia locata) apponuntur, versus extremitatem plerumque contorta & undata, majora, latiora nempe & longiora sunt, excepto superiori geniculo, cujus folia nonnihil
minora

minora rursus fiunt; cetera vero, quæ supra hoc geniculum alterna serie progrediuntur, longe minora & minus crenata sunt, e quorum alii ramuli prodeunt, huc illuc distenti, in quibus flores nascuntur statim describendi, postquam, quæ ad folia pertinent, reliqua annotavi. Folia vero in medio ampliata, versus extremitatem in inferioribus obtusius, in superioribus acutius contracta sunt, ad basim vel subito, in inferioribus nempe geniculis, vel pedetentim, videlicet ima circa caulem strata & quæ superiora genicula ambiunt angustata; suprema vero alternatim orientia repente contrahuntur, sessilia & pediculis destituta, reliqua conjugatim nascentia, præsertim versus inferiorem caulem, pediculos habent longiores alatos seu foliosos; quamvis pediculi proprie dici nequeant, cum ala foliacea, nervo medio apposita, ipsius folii tantum continuatio sit. Ceterum, folia aliarum specierum instar, tres nervos præcipuos habent, a quibus venæ quædam minores procurrunt. Omnia per ambitum ferrata sunt, aspera, crebris nempe pilis obfita, in inferioribus foliis rigidioribus, e punctis vel tuberculis parvis nascentibus, in superioribus non æque duris, absque punctis conspicuis prodeuntibus.

Rami & pediculi, ut supra demonstratum, in latera distenti sunt, in quibus flores nascuntur, minus, quam in plerisque reliquis speciebus, ampli, quorum radius flavus est, discus vero atro-rubet: semiflosculi lineis aliquot longitudinalibus sulcati sunt, cuspidati & integri, subinde, in vetustioribus nempe floribus, in lacinias aliquot secti, nullo ad basim stylo donati, flosculi autem stylum gerunt in duo cornicula divisum, ipsi vero flosculi in quinque lacinias atro-rubentes dividuntur: præterea hi flosculi & semina eis subjecta crebris squamulis subfuscis, oblongis, concavis, ut in aliis hujus generis speciebus, cinguntur, semina vero in duas ligulas seu tenuia foliola desinunt. Calyces squamosi sunt, coloris e viridi nigricantis.

Figura marginali prima semiflosculus seorsum, secunda & tertia flosculi & semina, quarta squamæ flosculis interpositæ exhibentur: figura quinta folium e mediis geniculis, sexta ex inferiori geniculo, septima unum ex iis, quæ in terra circa caulem strata sunt, sistit; cetera figura primaria habet.

Coronæ Solis elegans genus totum originis est Americanæ & nostra hæc species e Carolina ad nos pervenit. Septembri & Octobri mensibus floret: in secundum tertiumve durat annum.

COTyledon capensis, folio semiglobato T. XCV. F. III.

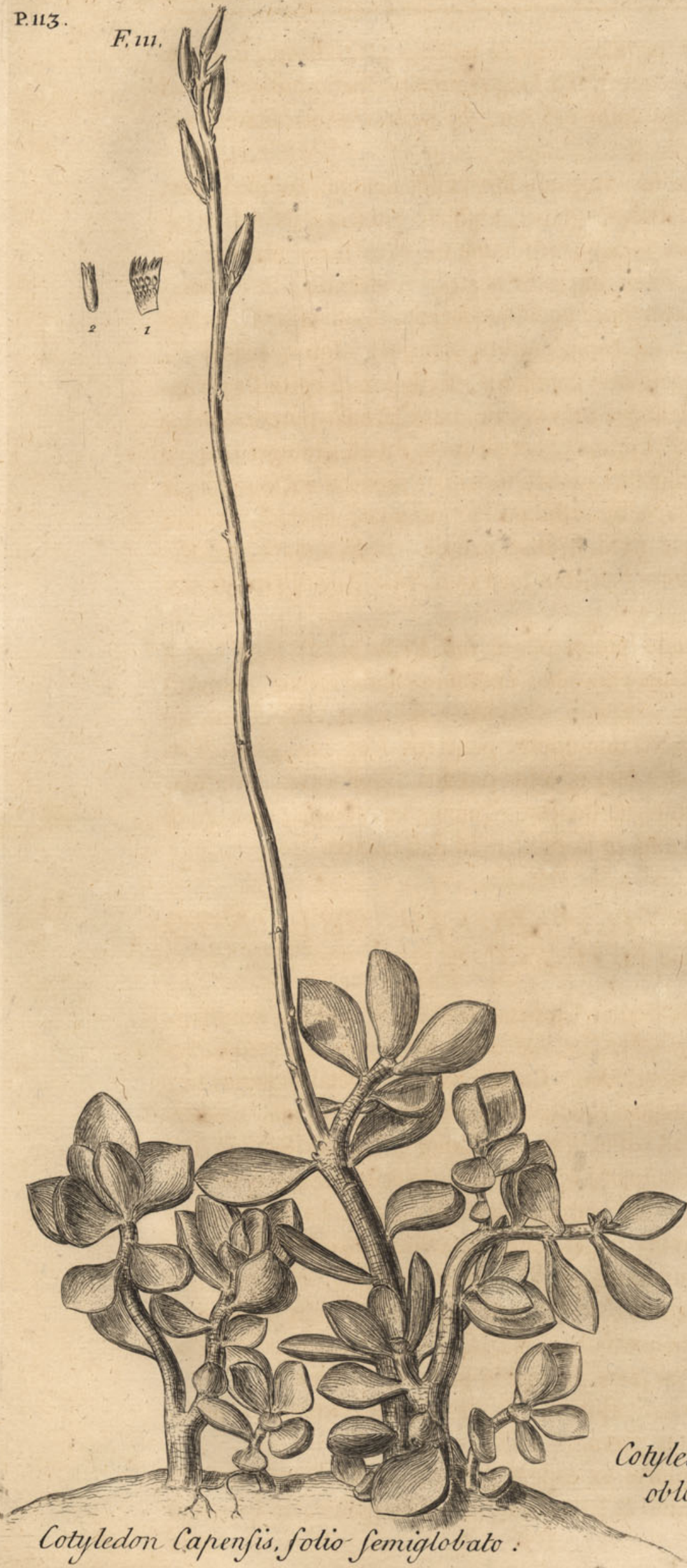
CAULICULI carnosii lenti sunt, non recta protensi, sed incurvi & plerumque tortuosi, læves, spadicei, variis lineis cinereis, nunc rectis, nunc transversis, nunc inæquali ordine connexis distincti, quibus hinc inde folia singularia, in summitate vero plura temere apposita sunt, levi tactu decidua, glabra, ex viridi cinerea & in subglaucum tendentia colorem, tenuibus punctis undique notata, crassa: inferius, seu ad basim cauliculorum, rotundiora, superius seu versus summitatem magis plana, lenius nempe parte interiori elevata, exteriori vero, ut in illis, protuberante & pulvinata, succulenta, sapore acerbo & adstringente prædita.

A pal-

Corona Solis minor. disco atro-rubente.

F. 111.

Cotyledon Capensis, folio semiglobato :

F. 112.

Cotyledon Cret. folio oblongo fimbriato .

A palmari ad dodrantalem & pedalem subinde nascitur altitudinem, & caules carnosò-lignosos, magis ramosos acquirit, sed longo temporis spatio indiget, ut ad hanc altitudinem perveniat; lente enim nascitur, & facile ob succositatem putrescit.

Porro flores ægre fert, nec eos una vice amplius vidisse memini, eosque imperfectos: scapus erat dodrantalis subteres, glaber, obsolete virescens, secundum cujus longitudinem gemmæ quædam tenues, in summitate vero flores oblongi sex septemve nascebantur, quinque lineis impressis notati, virescentes, in extremitate purpurascens, calyce monophyllo, in quinque lacinias diviso excepti, & hujus ope scapo annexi, tenui ligula ad basim præditi, qui quales futuri essent, dicere non habeo, cum apertos videre non contigerit, secundum longitudinem autem dissecti, in extremitate in quinque breves cuspidatas lacinias purpurascens divisi erant (vid. figura marginalis prima), cetera parte tubulus integer erat, e cujus lateribus stamina duum ordinum, quinque superiora provectora, & quinque inferiora juniora egrediebantur, apicibus albicantibus capitata, in florum autem fundo embryo hærebat, e quinque (vid. figuram marginalem secundam) filiculis conflatus, ceu in reliquis Cotyledonis speciebus solet fieri. Hæc Augusto mense observare licuit.

Sedum Africanum, folio rotundo minori *Boerb. Ind. Prim. p. 121. n. 9.* Cotyledon major arborescens *Afra, foliis minoribus crassissimis viridioribus, minutissime punctatis Ejustd. Ind. Alt. p. 287. n. 5.* Cotyledon Africana arborescens, foliis minoribus crassissimis viridioribus minutissime punctatis *Vat. Cat. Hort. Wittemb. p. 23.* alia est planta & nostra major, foliis prædita amplioribus, orbicularibus, magis glaucis & magis conspicue punctatis, minus vero crassis; an vero & quonam nomine a quoquam annotata sit nostra, mihi non constat.

**COTYLEDON CRETICA, FOLIO OBLONGO
FIMBRIATO T. XCV. F. 112:**

HANC Sedi speciem fecit, & Sedum Creticum saxatile latifolium, flore purpurascens vocavit *Tournefortius Cor. Inst. R. Herb. p. 19.* ego vero Cotyledonis potius generi annumerandam censeo. Etenim flos monopetalos verius est, quam polypetalos, paulo ultra medium quidem & profundius, quam aliæ species, in quinque segmenta, non tamen ad basim usque, Sedorum instar, divisus, nec illorum instar expansus, sed magis tubulosus, e cujus tubuli lateribus stamina pro segmentorum floris numero duplicata enascuntur, plane ut in Cotyledonis floribus fieri solet, cum in Sedi genere stamina ad petalorum basim inter hæc & embryonem egrediantur. Flores autem purpurascens colore præditi sunt, in oblongam spicam dispositi, & modo singuli, modo duo & tres, immo quatuor & quinque in communi pediculo nascuntur, nimirum quo fastigio magis appropinquant, eo pauciores, quo basim magis respiciunt, eo plures in eodem pediculo hærent. Calyces in quinque segmenta ad fundum fere dividuntur, & filiculæ singulos flores subsequuntur quinæ, femina continentes parva.

Caules modo solitarii, modo plures ex eadem radice oblonga fibrosa nascuntur, foliis cincti ad basim crebrioribus & latioribus, in orbem positus, in ipso vero

caule angustioribus & paucioribus, alternatim positis, parvis per margines crenis incis. Folia crassiuscula sunt & plana.

Cetera & totius plantæ habitum figura demonstrat, cui figura marginali prima flos calyce extractus, secunda vero fructus seorsum appictus est. Sole Geminos peragrante & subinde ferius nobiscum florere solet.

CRASSULA ALTISSIMA PERFORATA
T. XCVI. F. 113.

NOVUM pando & amplum plantæ Africanæ genus, inter Sempervivum, Anacampserotem, Sedum & Cotyledonem medium, cujus species alii partim ad Cotyledonem, partim ad Sedum, quin & ad Aloën ac Mesembryanthemum retulerunt. Id excusationem admittit in iis, quarum flores & fructus Auctoribus visi non erant, quæ vero flores tulerant, debebant diligentius examinari. Hoc genus paucis ita distinguo: A Sedo quidem & Anacampserote petalis ad unguis coherentibus, in plerisque speciebus in tubulum, Cotyledonis instar, surrectis, in quibusdam rosacee expansis, staminibus paucioribus, totidem nempe, quot sunt petala, cum in Sedo & Anacampserote duplicata observentur: a Cotyledone vero flore profundius & ad basim usque diviso, ut pentapetali videantur flores, staminibus item paucioribus, iisque ad basim petalorum enascentibus, cum in Cotyledone ea e floris latere medio prodeant, eaque pro segmentorum floris numero duplicata. His addi possunt folia conjugata, quibus ab utrisque, non visis & examinatis floribus, distingui potest. Cotyledonis quidem una alterave Africana species conjugata gerit folia, at pleræque reliquæ conjugata non habent. Præterea in hoc genere flores dense ac nunc velut umbellatim, nunc in muscaria conglomerati sunt, qui in Cotyledonis genere laxius & spicatim plerumque disponuntur. Aliquæ hujus generis species folia Sedorum instar ad radicem crebra habent densaque, accuratius tamen insipienti per paria & ex adverso sibi imposita observabuntur. Quibus observatis, ut ab Aloë & Mesembryanthemo distinguatur hoc genus, ne opus quidem est, ut ulla faciamus verba.

Primam, quam damus hujus generis, speciem descripsit & figuram ejus a planta juniore dedit *C. Commelin in Præl. Bot. p. 74. f. 23.* Aloës Africanæ caulescentis perfoliatae, glaucae & non spinosæ titulo, absque floribus, quos eo tempore nondum protulerat. Hos vero nobis primum anno 1725. Octobri mense, dein singulis fere annis in Horto Elthamensi videre licuit numerosos, in summo caule dense & velut umbellatim digestos (seorsum figura marginalis prima & secunda expressos sistit), candoris lactei, in quinque petala ad fundum usque divisos, unde oriuntur stamina quinque, apicibus ex croceo rubentibus capitata, quibus quinæ in medio succedunt filiculæ juxta se positæ & in unum veluti congestæ, seminibus parvis repletæ. Florum pediculi tam privati, quam communes, leviter lanuginosi sunt, quod disparet sensim in inferiori eorum parte.

Folia glauca, crassa & rigida sunt, quæ ex adverso sibi brevibus intervallis decussatim respondent & a caule transadiguntur. Parte supina modice secundum longitudinem excavata sunt, prona convexa, tactu non glabra, æquabili licet superficie prædita, sed veluti subhirsuta, aspectu sicco. Quæ in furculis floridis nascuntur multo reliquis minora sunt.

Caules

Crassula altissima

perforata.

Crassula

Anacamptserotis folio.

Caules recti a pedali ad bicubitalem, tricubitalem & longiorem subinde altitudinem protensi, foliis ab imo ad summum usque vestiti, præ quorum onere, licet satis crassi sint, ni pedamento fulciantur, ipsi se vix sustentare possunt. Non ramosi plerumque sunt caules, subinde tamen versus summitatem ramos aliquot proferunt.

Crassulæ nomen inter Synonyma Anacampserotis & Sedi occurrit, quod huic generi proprium feci, quoniam folia crassa & succulenta denominationi apte respondent, nec obstat, quod Anacampseros, Sedum & alia ejusmodi obtineant folia, ob rationem alio loco dictam.

CRASSULA ANACAMPSEROTIS FOLIO
T. XCVII. F. 114.

PEDALES & cubitales aliquot ex eadem radice huic nascuntur caules, lenti, fungoso-lignosi, non multum ramosi, inæquales & tortuosi, & ni sustententur, procumbentes, foliis ad medium usque vidui, & pluribus geniculorum vestigiis inæquales, digitum minorem crassi, coloris subfusci, cetera parte & in ramis foliati. Rami autem, quos minus frequentes habet, satis crassi sunt, virentes, frequentibus geniculis intercepti, ad quæ folia brevibus intervallis conjugata nascuntur, cruciatim sibi respondentia, glabra, crassa & rigida, Anacampseroti perquam similia, sed per margines non serrata (quamvis & vulgaris Anacampseros cum foliis integris non raro reperiatur), utrinque læte virentia, minutis & vix conspicuis, parte præsertim inferiore, punctis notata. Qui rami in fastigio breviores aliquot conjugato ordine emittunt, similibus, sed minoribus foliis cinctos, e quibus unus alterve (medius plerumque) surculum longum teretem profert, foliorum angustiorum & a præcedentibus diversorum conjugationibus aliquot cinctum, in cuius fastigio in pedioliis adversis plurimi nascuntur flores parvi, muscosi, albi, odorem tenuem melliformem spirantes, racematim in aliis pedioliis conjugata serie prodeuntibus nascentes, clausi, nec unquam aperti, in quinque petala exigua, in mucronem desinentia, ad basim usque divisi, calyce brevi quinquefolio excepti. Quæ petala, si ab invicem separentur, in summitate in apiculum desinunt, in medio latiora sunt, basim versus rursus contracta, Betulæ fructus squamarum figura. E fundo floris, ad petalorum interstitia, quinque nascuntur stamina brevia, e flore non prominentia, apicibus exiguis luteolis terminata, in medio vero filiculæ sedent quinque, pressæ in capitulum junctæ, quæ nobiscum ad maturitatem non pervenerunt.

Hæ partes seorsum, nempe figura prima flos totus cum calyce, qui ad basim fere in quinque exigua foliola dividitur, & ligula, quæ singulis capitulis subjicitur: figura secunda flos evolutus: figura tertia petala floris: figura quarta capitula cum flore marcido: figura quinta idem capitulum remoto flore & calyce, ut filiculæ appareant, & figura sexta filiculæ exhibentur.

Sole Cancrum & Leonem tenente floret. Sponte nascitur, ut reliquæ hujus generis species, circa Promontorium Bonæ Spei.

Videtur esse Sedum Capense Crassulæ folio Petiv. Hort. Sicc. n. 36. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 248.* & Cotyledon major arborescens Afra, foliis minoribus oblongis, atro-viridibus *Boerb. Ind. Alt. p. 287. num. 6.*

CRAS-

CRASSULA CÆSPOSA LONGIFOLIA
T. XCVIII. F. 115.

EX radice crassiuscula subfusca, in plurimas fibras tenues desinente, plantulae nascuntur sessiles, ex innumeris foliis conjugatis, caespitis instar congestis, conflatae, e quorum medio media plerumque in Hibernaculo hieme cauliculi nascuntur herbacei, teretes, palmum, dodrantem & pedem subinde alti, geniculis aliquot, quaternis foliolis cinctis, distincti, e quibus in media & superiore coliculorum parte pediculi nascuntur, unciam sesquiunciamque in longioribus cauliculis, in brevioribus vero vix semunciam longi, nunc bino, nunc terno, ordinarie vero quaterno ordine prodeuntes, in quibus capitula nascuntur e pluribus floribus parvis, muscosis, herbaceis & inapertis compacta, singulis floribus e quinque petalis bracteatis herbaceis, apiculo vel capitello ex herbaceo albicante terminatis, compositis, calyce comprehensis quinquefido, in quibus stamina sunt quinque brevia, ad petalorum basim (qua parte obiter coherent) orientia, apicibus parvis luteolis praedita, & filiculae totidem presse junctae; qui flores & filiculae Crassulae frutescenti Anacamperotis folio plane similes sunt, sed odorem, quo illa gaudet, in floribus percipere potui nullum.

Folia ex tereti compressa, minutis foveolis subinde exarata, glabra, ex viridi subincana, succulenta, fragilia (humore deficiente flaccida, obsequiosa & magis incana), Tunicae hortensis non absimilia & simili more congesta, sed crassiora, in florente planta magis, quam in non florentibus, expansa, sapore praedita austero, subacido.

Ubi longiores sunt furculi floridi, plura obtinent genicula & plura capitula, pluribus pediculorum paribus, ternariis & quaternariis, infidentia; ubi breviores, pauciora omnia. Porro ubi annosior fit planta, subignosos aliquot acquirit cauliculos, sed breves & deformes, foliaque in his densius in fasciculos congesta nascuntur.

Nostra figura juniorem plantam & cauliculum breviorum repraesentat, in qua ad marginem figura prima flores cum calyce & squamulis, quae iis adherent, secunda petala, tertia stamina & apices, quarta filiculae seorsum exhibentur.

Diu fuit haec planta in hortis Curiosorum, an vero & quo nomine aliis innotuerit, me latet. Ortum autem debet, reliquarum hujus generis instar, Promontorio Bonae Spei.

CRASSULA CAULESCENS, FOLIIS SEMPERVIVI CRUCIATIS T. XCVIII. F. 116.

FOLIA Sempervivum vulgare figura, nisi quod nonnihil obtusiora sint, colore, consistentia & pene magnitudine (saltem enim nonnihil minora sunt) exacte referunt, per margines, illius instar, ciliis albis creberrime fimbriata, fitu autem differunt, nam, ut reliqua hujus generis, conjugatim cruciato fitu & quidem dense satis sibi imponuntur, crassiuscula, glabra, utrinque virentia, plana & avenia.

Radix tenuis fibrosa est, e qua caules nascuntur breves, in ramulos aliquot foliatis desinentes, qui in furculos elongantur dodrantaes, teretes, similibus foliis,

1 2 3 4

F. 115.

F. 116.

Crassula caespitosa longifolia.

Crassula caulescens, foliis Sempervivi cruciatis

P. 117.

F. 117.

T. XCIX.

Crassula Mesembryanthemi
facie, foliis longioribus asperis.

foliis, sed longius ab invicem distantibus, cincti, in geminos plerumque pediculos divisi, quibus flores innascuntur Crassulæ altissimæ perfoliatæ similes, sed minores, colore præditi luteolo, quantum ex sicca cognoscere licet; quomodo enim recentes se habeant, memoria excidit, nec recordor quo tempore florere soleat, cum diu sit, quod florentem viderim.

Planta est tenera & se ipsam vix sustentare potest, minime tamen Crassulæ orbicularis repentis, foliis Sempervivi instar repit, & ad illius differentiam caulescens nobis dicitur; licet enim caules sint parvi, ii tamen crassiores sunt, erectiores & foliati, cum illa nunquam attollatur, sed humi repat, foliis in extremitate congestis, reliqua funiculorum parte nuda.

Est Sedum Afrum montanum, foliis subrotundis, dentibus albis ferratis, confertim natis *Boerb. Ind. Alt. Part. I. p. 286. n. 6.* & forte Sedum Capense floribus parvis luteis, marginibus foliorum pilosis *Pet. Hort. Sicc. n. 40. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 248.*

*CRASSULA MESEMBRYANTHEMI FACIE,
FOLIIS LONGIORIBUS ASPERIS T. XCIX. F. 117.*

QUONIAM, priusquam flores profert, Mesembryanthemo non dissimilis est, nemo mirari debet, hanc plantam dictam fuisse, Ficoides Afrum frutescens, foliis asperis longis, angustis acutis, cruciatim positis *Boerb. Ind. Alt. Part. I. p. 292. n. 11.* Convenit autem cum iis, præcipue facie externa, Mesembryanthemi speciebus, quæ fruticescunt & perennant. Folia oblonga acuta sunt, in plantis junioribus plana, a caule recta exstantia, in annosioribus & in ramis, qui floribus destituuntur, crebriora, reflexa, in ramulis floridis autem breviora sunt & latiora, minusque reflexa, nec tam dense sibi superimposita. Adverso situ decussatim enascuntur, ad basim a caule perforata, crassiuscula, versus extremitates acuminata, reliqua parte plana, nec nisi versus basim levi sulco prædita, multis undique tuberculis & pilis asperis obsita: caules similibus pilis reflexis asperi fiunt.

Flores ex herbaceo flavescent, in summis ramulis plures velut umbellatim digesti, in quinque petala ad unguem fere divisi, qua parte leviter cohærent & stamina inde egrediuntur quinque albicantia, apicibus croceis capitata. Siliculæ quinæ in capitulum collectæ sunt, in extremitate nonnihil reflexæ, quæ figura marginali prima, secunda vero flos absque calyce, tertia idem petalis diductis exhibentur. Hæc nobis olim Decembri mense ostendit in Hibernaculo Elthamensi, & cujusnam generis esset monstravit. Sequentibus annis liberius æstivis mensibus floruit & flores longe plures, quam figura nostra, quæ hyeme facta, dedit, colore tinctos pallidiores, erantque tum petala subinde plura, quam quinque.

Quatuor sunt aliæ species valde similes, quas *Rajus* ex communicatione D. Guil. Sherardi suæ *Historiæ Plantarum Supplemento p. 364.* intulit. Prima est, Sedum Africanum frutescens, Ficoidis facie, foliis & ramulis crassioribus glaucis, floribus majoribus; quam nostræ eandem dicerem, ni folia haberet altero tanto breviora, eaque non reflexa, sed vel exstantia (inferiora nempe), vel (superiora) surrecta. Secunda dicitur, Sedum Africanum frutescens, Ficoidis facie, foliis asperis glaucis, floribus parvis umbellatis; quæ folia habet præcedentis plane similia, nec

ab ea aliter differt, quam floribus nonnihil minoribus, & quod tota planta minor fit, semipedalem altitudinem non superans; an species sit vere distincta, vel varietas, loco steriliore lecta, ex planta ficca determinari nequit: utraque faciem habet sylvestrem, & videntur exemplaria loco natali lecta, unde fit ut credam, utramque nostræ plantæ eandem esse. Tertia audit, *Sedum Africanum frutescens*, *Ficoidis* facie, foliis brevibus glaucis, floribus minoribus. Hæc species vere distincta videtur: caules habet graciliores, sed glabriores & magis lignosos, folia gracilia brevia, culmum longa, exstantia, subinde nonnihil incurvata: flores nostræ instar dispositi, aliquantum minores sunt. Quarta species a reliquis omnibus differt, floribus in capitula *Globulariæ* instar collectis: folia crebra sunt, surrecta, vel modice recurva, carinata, *Kali spinosum* exsiccatum referentia, marginibus minutim crenatis, reliqua parte glabra. Ea dicta fuit, *Sedum Africanum frutescens*, *Ficoidis* facie, foliis oblongis acutis, floribus minimis, in capitula rotunda compactis *Rajo* loco citato. Quos flores vocat minimos, capitula sunt vel filiculæ petalorum instar extantes e capitulis, ut specimen monstrat in *Phytophylacio* *Sherardino* adhuc dum affervatum.

Et quoniam ad harum specierum recensionem devenimus, non alienum erit & reliquas, quæ hujus generis sunt, vel esse videntur, species recensere. Existimo autem huc referri debere (1) *Cotyledonem Africanam frutescentem*, flore umbellato coccineo *Comm. Plant. Rar. p. 24.* (2) *Sedum Africanum umbellatum majus*, foliis hirsutis fimbriatis *Pluk. Alm. p. 340. Tab. 314. f. 3.* (3) *Sedum Africanum umbellatum*, flore flavescente glabrum *Pluk. Ibid. f. 2.* (4) *Cotyledonoides Africanum* *Bradl. Plant. Succ. Dec. V. p. 18. f. 41.*

Suspicio etiam hujus generis species esse (5) *Telephium frutescens*, floribus spicatis minimis, folio triangulari crasso glauco, *Ficoidis* facie *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 363. n. 8.* cujus flores proprie spicati non sunt, sed glomeratim in summis ramulis in pediculis brevibus digesti. (6) *Sedum Africanum umbellatum album* *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 552.* (7) *Sedum Africanum annuum*, *Centaurii* minoris facie, flore aureo *Ejusd. Ibid.* (8) *Ficoides Africanum annuum centauroides* *Ejusd. Par. Bat. 169.* (9) *Ficoides Africanum annuum minimum muscosum* *Ejusd. Ibid. p. 170.* (10) *Telephium Africanum procumbens*, foliis subrotundis conjugatis, floribus amplis *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 363. n. 9.* quod est, *Centaurium minus luteum*, folio subrotundo membranaceo transparente *Cap. Bon. Sp. Pluk. Mant. p. 43. Tab. 343. f. 2.*

Observandum porro, an huc referri debeant, *Sedum anthylloides Capense*, flocculis in spicas graciles verticillatim positis *Pluk. Amalb. p. 192.* & figuræ illæ quinque *Petiveri*, nempe quinta, sexta, septima, octava & nona *Gazoph. T. 89.* pro *Sedis* & *Spiræis* positæ, nempe *Sedum Capense Pinastris folio*, flore specioso aureo *Cat. num. 471. f. 5.* *Spiræa Capensis*, flore albo sparso *Cat. n. 474. f. 6.* *Sedum Capense umbellatum*, flore albido *Cat. n. 472. f. 7.* *Spiræa Capensis comosa*, flore albo *Cat. n. 473. f. 8.* *Spiræa Capensis*, *Saturejæ* folio *Cat. n. 475. f. 9.*

Pergamus & describamus reliquas species.

P. 119.

F. 118.

T. C.

Crassula orbicularis repens, foliis Sempervi.^{vi.}

F. 119.

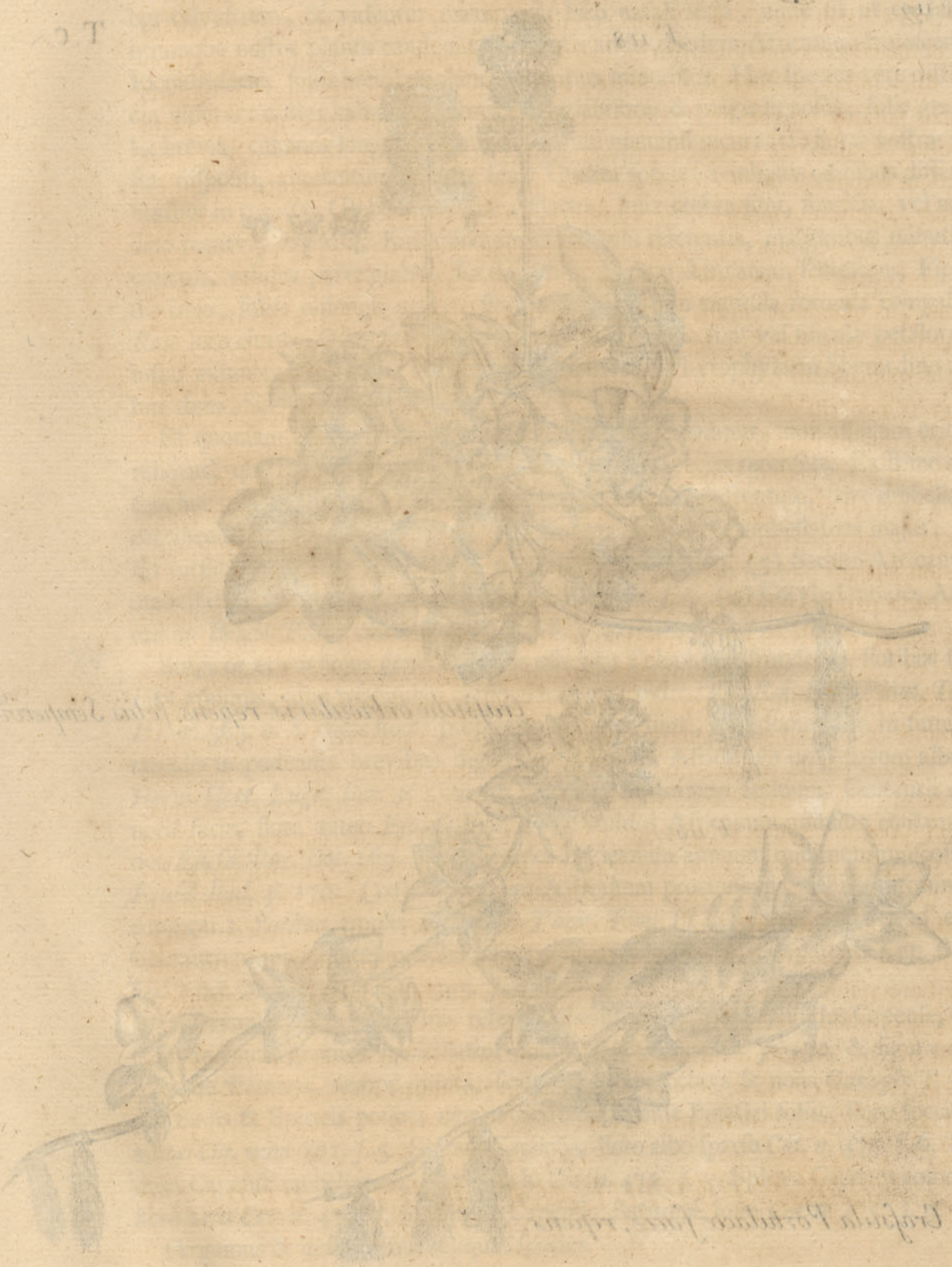
Crassula Portulacæ facie, repens.

Herbarium of the University of Cambridge

T.C.

1818

Asplenium adnigrum L. var. *repens* L.

Asplenium adnigrum L. var. *repens* L.

*CRASSULA ORBICULARIS REPENS, FOLIIS
SEMPERVIVI T. C. F. 118.*

FOLIA habet hæc species Sempervivi vulgaris foliis similia, sed in extremitate obtusiora & rotundiora, versus basim vero angustiora, tenuissimis ciliis albidis, illius instar, in ambitu fimbriata, in superficie autem sua superiore crebris punctis notata, inferne iis destituta, lævia, nullis omnino venis utraque parte prædita. Crassa sunt & succulenta hæc folia, saporis adstringentis, cui aciditas quædam commixta est. Ceterum folia hæc in orbem admodum regulariter disponuntur, quorum exteriora majora, interiora vero minora sunt, cumque plurima hoc modo congerantur, cauliculi vero tenues sint & infirmi, fit, ut præ gravitate sua humo semper incumbant glomeres illi foliosi. Cauliculi ceu funiculi sunt, e foliorum alis hinc inde emissi, teretes, e viridi pallentes & pellucidi ab initio, procedente vero tempore lutescentes & lignosi, quibus planta hæc invicem cohæret, & radiculis in terram demissis sui propagationem peragit. Porro ipsa primaria radix non nisi istiusmodi funiculus est, sub humo reptans, cui ad genicula inferiora, quibus olim folia sederant, crebræ radices fibrosæ enascuntur.

Surculi flores gerentes in primaria planta nascuntur ex ipsius medio, in secundariis vero illi adhærentibus ad latera semper pone folia prodeunt, trientem longi, teretes, geniculis aliquot & foliis ad genicula adversis, exiguis, oblongis donati, quorum fastigio plurimi flores muscosi verticillatim, vel potius eo modo quo in Valeriana palustri minori, quæ semina profert, dense congesti nascuntur, in pediculis nempe ex adverso fitis, qui dein in alios pediculos valde breves dividuntur & his plures flores arcte sibi invicem juncti inhærent, non decidui, aliorum hujus generis instar, in quinque petala ad fundum usque divisi, coloris interne pallide straminei & levi ad extremitates purpura tincti, externe stria latiuscula purpurea, singula petala percurrente, distincti, staminibus donati quinque, inter petala & siliculas egredientibus, quibus inhærent apices parvi flavicantes, filiquæ autem succedunt quinæ (vid. figura marginalis prima) presse junctæ, feminibus aliquot parvis repletæ. Flores tenuem non insuavem spirant odorem, ad Orchidem militarem minorem accedentem. Florum verticilli decussatim sibi respondent. Scorsum flores aliquot congesti figura marginali secunda, tertia & quarta separatim appicti sunt. Pro tempestatis ratione, aliarum Capensium instar, diverso tempore floret; nunc enim ocyus, Majo mense, nunc serius, Julio & Augusto mensibus, florere vidimus.

Est Sedum Afrum saxatile, foliolis Sedi vulgaris, in rosam vere compositis *Boerb. Ind. Alt. P. 1. p. 287. n. 24.* Et forte Sedum montanum, flore odorato *Syen Breyn. Exot. Plant. Cent. p. 180.*

*CRASSULA PORTULACÆ FACIE, REPENS
T. C. F. 119.*

NON tantum in Hortis Angliæ, sed & in transmarinis satis frequens est hæc planta, & Portulaca Africana ob exteriorem similitudinem quibusdam dicitur. Cauliculi ei sunt teretes, glabri, palmares, dodrantes & pedales, dilute rubentes